

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **M. Č.**, bývajúcej v T., zastúpenej JUDr. L. M., euroadvokátom so sídlom v P., proti odporkyni **Slovenskej republike**, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, **o zaplatenie 8,30 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 4 C 224/2012, o dovolaní odporkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. júla 2014 sp. zn. 11 Co 83/2014

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľke do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 24,64 € na účet JUDr. L. M., euroadvokáta so sídlom v P..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I uznesením z 13. januára 2014 č.k. 4 C 224/2012-33 zastavil konanie (§ 96 ods. 1 veta druhá O.s.p.), v ktorom sa navrhovateľka domáhala, aby odporkyni bola uložená povinnosť zaplatiť jej 8,30 € s príslušenstvom. Odporkyňu zároveň zaviazal zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania vo výške 24,64 €. Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z toho, že odporkyňa požadovanú sumu zaplatila navrhovateľke až po podaní návrhu, a tak z procesného hľadiska zavinila, že sa konanie muselo zastaviť (§ 146 ods. 2 O.s.p.).

Proti výroku uvedeného uznesenia o trovách konania podala odporkyňa odvolanie, v ktorom žiadala napadnutý výrok zmeniť tak, že súd navrhovateľke neprizná náhradu trov právneho zastúpenia (s odkazom na ustanovenie § 147 ods. 1 a § 150 ods. 2 O.s.p.) alebo zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť na ďalšie konanie. Namietala, že súd prvého stupňa

pri rozhodovaní o náhrade trov konania vec nesprávne právne posúdil, nedostatočne zistil skutkový stav veci, v konaní došlo k tzv. inej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Podľa jej názoru je priznanie náhrady trov právneho zastúpenia navrhovateľky v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Navrhovateľka totiž každý nárok na odškodnenie, založený na rovnakom skutkovom a právnom základe, uplatnila samostatnými návrhmi na začatie konania napriek tomu, že bola podaná jediná žiadosť o odškodnenie. Tým sa „umelo“ vytvorilo viac súdnych sporov, v ktorých je uplatňovaná náhrada trov konania. V týchto konaniach ide pritom o jednoduché, drobné spory. Ak by boli všetky nároky uplatnené jedným návrhom, predišlo by sa zbytočným súdnym konaniam a výdavkom na právne zastúpenie. Naznačený postup navrhovateľky (jej právneho zástupcu) vykazuje znaky obchádzania zákona, zneužitia práva, účelovosti a tiež získavania finančných prostriedkov na úkor štátu.

Navrhovateľka vo vyjadrení k odvolaniu žiadala napadnutý výrok prvostupňového uznesenia o náhrade trov konania potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Poukázal na to, že odporkyňa ignorovala jej opodstatnenú žiadosť o odškodnenie a svojou nečinnosťou sama vyvolala predmetný súdny spor.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 30. júla 2014 sp. zn. 11 Co 83/2014 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil a odporkyni uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke do 3 dní náhradu trov odvolacieho konania vo výške 24,64 €. V odôvodnení uviedol, že vec prejednal podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O.s.p. a po jej preskúmaní bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že odvolanie odporkyne nie je dôvodné. Po citácii ustanovení § 146 ods. 1 a 2 O.s.p. konštatoval, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupoval správne a navrhovateľke v súlade s § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p. priznal plnú náhradu účelne vynaložených trov konania. Aj podľa názoru odvolacieho súdu neboli dané dôvody pre aplikáciu § 150 ods. 2 O.s.p. K tomuto záveru dospel s prihliadnutím na charakter sporu, ktorého základom je odškodnenie za nezákonné väznenie právneho predchodcu navrhovateľky v zmysle zákona č. 119/1990 Zb. o súdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 119/1990 Zb.“). Vzal na zreteľ tiež výšku priznanej náhrady trov konania a skutočnosť, že trovy právneho zastúpenia sa zvýšili aj v dôsledku správania sa odporkyne, ktorá navrhovateľkine nároky uspokojila až po začatí súdneho konania. So zreteľom na to sa mu priznaná náhrada nejavila

ako neprimeraná. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou, že trovy konania vznikli výlučne zavinením navrhovateľky (jej právneho zástupcu). Tým, že navrhovateľka, zastúpená svojím zástupcom, uplatnila viaceré nároky podľa zákona č. 119/1990 Zb. samostatnými návrhmi, neporušil žiadne ustanovenie zákona, iba využila svoje dispozičné oprávnenie. K argumentácii odporkyne, že ak by boli všetky nároky na odškodnenie uplatnené jedným návrhom, predišlo by sa zbytočným súdnym konaniam a trovám právneho zastúpenia, odvolací súd uviedol, že vzniku trov by sa predišlo predovšetkým včasným uspokojením nároku navrhovateľky na odškodnenie. Odvolací súd za irelevantné považoval aj to, ako postupoval (postupuje) právny zástupca navrhovateľky v iných skutkovo a právne obdobných občianskych súdnych konaniach vedených proti odporkyňi. Z týchto dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala odporkyňa dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 237 písm. f/ O.s.p. argumentujúc tým, že súdy jej v konaní odňali možnosť konať. K namietanej procesnej vade došlo podľa jej názoru tým, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, nevysporiadal sa náležite s jej argumentáciou spôsobilou ovplyvniť výsledok sporu a jeho rozhodnutie má znaky arbitrárnosti. Odvolací súd v danom prípade opomenul podstatné argumenty odporkyne, ktoré prezentovala v priebehu konania a uviedla vo svojom odvolaní. Išlo o argumentáciu týkajúcu sa zavinenia vzniku trov konania navrhovateľkou (jej právnym zástupcom) neuplatnením nárokov na odškodnenie jedným návrhom na začatie konania, ale zámerným začatím viacerých samostatných súdnych sporov, ktoré vychádzali z toho istého skutkového a právneho základu. Navrhovateľkou (jej právnym zástupcom) zvolený postup označila za šikanózne a zneužívajúci právo (§ 2 O.s.p.). Podobný postup, ktorý zvolil právny zástupca navrhovateľky aj v desiatkach, ak nie stovkách iných konaní, nemôže požívať právnu ochranu. Je preto vylúčené, aby bola navrhovateľke priznaná náhrada trov. Priznanie tejto náhrady je v rozpore s dobrými mravmi a tiež zákonom č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní. V odvolacom konaní nedošlo k náprave procesných nesprávností a chýb prvostupňového konania a aj postup samotného odvolacieho súdu nie je bez nedostatkov. Rozhodovanie o trovách konania má pritom kompenzovať náklady vynaložené na účelné uplatnenie alebo bránenie práva, v žiadnom prípade nemá viesť k neodôvodnenému obohacovaniu niektorého účastníka

konania (jeho právneho zástupcu) alebo trestaniu účastníka na opačnej procesnej strane. Z týchto dôvodov žiadala napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

Navrhovateľka vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že podľa jej názoru nie je dovolanie procesne prípustné. Odvolací súd sa v napadnutom uznesení podrobne vyjadril k celej odvolacej argumentácii odporkyne a odporkyňi nebola odňatá možnosť pred súdom konať. Žiadala preto procesne neprípustné dovolanie odmietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania. Pre prípad, že by dovolací súd považoval dovolanie za prípustné, žiadala ho zamietnuť ako smerujúce proti vecne správne rozhodnutiu. Na záver poznamenala, že predmetný spor vôbec nemusel vzniknúť, pokiaľ by odporkyňa neignorovala žiadosť navrhovateľky a ešte pred začatím konania riadne posúdila jej žiadosť o odškodnenie.

V doplnení vyjadrenia k dovolaniu odporkyne navrhovateľka poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 25. marca 2015 sp. zn. 4 Cdo 142/2014 a v zhode s týmto uznesením vyslovila názor, že pokiaľ v prejednávanej veci dovolanie za odporkyňu nepodpísal oprávnený subjekt – minister spravodlivosti Slovenskej republiky, ale štátna tajomníčka tohto ministerstva, je dovolanie podané neoprávnenou osobou.

Najvyšší súd ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

1. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno – iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených – napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť (a mimoriadnosť) dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inšinciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty, a konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci oproti právnemu názoru vnútroštátnych súdov, ktoré vec s konečnou platnosťou prerokovali a meritórne rozhodli (porovnaj Roseltrans proti Rusku, rozsudok z 21. júla 2005). Vo veci Abdullayev proti Rusku (rozsudok z 11. februára 2010) ESLP zdôraznil, že v záujme právnej istoty zahrnutej v čl. 6 Dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných, hrubých a podstatných väd. Podľa názoru ESLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory [viď napríklad Sutyazhnik proti Rusku (rozsudok z 23. júla 2009) alebo Bulgakova proti Rusku (rozsudok z 18. januára 2007)].

Občiansky súdny poriadok, vychádzajúc z naznačenej výnimočnosti dovolania, upravuje podmienky prípustnosti dovolania a stanovuje ich ako výnimku zo záväznosti a nezmeniteľnosti rozhodnutia, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. V niektorých prípadoch,

ktoré sú osobitne v zákone vymenované, ide Občiansky súdny poriadok ešte ďalej a podmienky prípustnosti dovolania sprísňuje právnou úpravou, podľa ktorej aj z prípadov, v ktorých výnimočne pripúšťa dovolanie, vylučuje tie, v ktorých dovolanie nemá byť prípustné (viď § 239 ods. 3 O.s.p.).

2. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V danom prípade je dovoláním napadnuté také uznesenie, ktoré v § 239 O.s.p. nie je uvedené ako uznesenie, proti ktorému je dovolanie prípustné. Prípustnosť dovolania odporkyne preto z tohto ustanovenia nevyplýva.

3. Vzhľadom na § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. a tiež obsah dovolania sa najvyšší súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania v zmysle § 239 O.s.p., ale pristúpil aj k posúdeniu, či odporkyňou podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba uviesť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný, preto ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999 a R 34/1995). Osobitne ale treba uviesť, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá samo tvrdenie účastníka (resp. jeho subjektívny názor) o existencii niektorej z predmetných procesných väd; rozhodujúci je výlučne iba záver (zistenie) odvolacieho súdu, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľka nenamietala a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či dovolateľke bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – viď napríklad právo účastníka

vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.) a na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

4. Najvyšší súd už v rozhodnutí publikovanom pod R 125/1999 uviedol, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno extenzívne vykladať v súvislosti s postupom súdu vtedy, ak ide o faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu je len jeho faktická (ne)činnosť, teda procedúra prejednávania veci (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu z 10. októbra 2012 sp. zn. 6 Cdo 90/2012, 91/2012), ktorá predchádza vydaniu konečného rozhodnutia a ktorá má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania a zmarenie možnosti jeho aktívnej účasti na konaní. „Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať rozhodnutie, ako výsledok vecnej rozhodovacej činnosti súdu ...“ (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 11. júla 2012 sp. zn. 5 Cdo 201/2011). Postupom súdu sa teda môže rozumieť iba samotný priebeh konania, spôsob vedenia konania či procesu, jednotlivé procesné úkony súdu, jeho faktická činnosť alebo nečinnosť, nie však rozhodovací akt súdu.

Pokiaľ „postupom súdu“ nie je samo rozhodnutie, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia – odôvodnenie rozhodnutia (jeho obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť, úplnosť)], úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

5. Odporkyňa súdom vytýka nerešpektovanie jej práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je tiež právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (pri inak správnom rozhodnutí) nemusí (ale) disponovať potrebnou

ústavnoprávnu intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv (III. ÚS 228/06, I. ÚS 53/10, III. ÚS 99/08).

Vzhľadom na námietky odporkyne bolo aj v tomto dovolacom konaní potrebné zaujať právne závery o tom, či (prípadné) nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. alebo či má za následok procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O.s.p. znamená vždy porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru. To však [aj podľa názoru ústavného súdu (viď ďalej)] neznačí, že by zároveň nevyhnutne platil aj opak, teda to, že každé porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje intenzitu (až) vady konania v zmysle § 237 O.s.p.

Ústava neupravuje, aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich nožnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní, a v nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p., pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam – vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (viď § 237 O.s.p.) a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Aj niektorým ďalším procesným vadám konania nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [tzv. „iné (v § 237 O.s.p. taxatívne nevymenované vady“)] považuje ale – na rozdiel od procesných vád vymenovaných priamo v § 237 O.s.p. – len za relevantný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), pričom však vady tejto povahy prípustnosť dovolania nezakladajú.

Pri zvažovaní dôsledkov zistených procesných nesprávností treba mať vždy na zreteli, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti už právoplatnému rozhodnutiu, vykazujúcemu atribúty závažnosti a nezmeniteľnosti (§ 159 ods. 1 O.s.p.).

Z tohto hľadiska dochádza v dovolacom konaní v istom zmysle k stretu dvoch základných práv (resp. ústavných princípov). Ide jednak o právo na spravodlivý súdny proces (tiež v nadväznosti na požiadavku odôvodnenia rozhodnutia súdu v súlade s § 157 ods. 1 a 2 O.s.p.), jednak o zásadu právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na princíp právnej istoty vyplývajúci z čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorý do určitej miery obmedzuje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy, treba rozhodujúce otázky v dovolacom konaní posúdiť aj z pohľadu vzájomného vzťahu oboch týchto ustanovení. Daná procesná situácia musí byť totiž vyriešená z pohľadu oboch dotknutých ústavných článkov tak, aby boli zachované označené ústavné práva (porovnaj I. ÚS 252/05 a aktuálne tiež IV. ÚS 481/2011).

V prejednávanej veci najvyšší súd nemohol brať na zreteľ len odporkyňou zdôrazňované právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ale musel dbať o to, aby zachoval ústavnoprávne relevantnú rovnováhu medzi týmto právom a ústavným princípom právnej istoty, ktorý bol vyjadrený právoplatnými uzneseniami súdov nižších stupňov. Dovolací súd pri riešení otázky prípustnosti podaného dovolania nemohol nedať prednosť ústavnému princípu právnej istoty, lebo odporkyňou namietaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutí nevykazoval znaky odňatia jej možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Dovoláním napadnuté rozhodnutie uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k predmetu rozhodovania, obsah odvolania, vyjadrenia k nemu a právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odporkyne.

Len ako poznámku k vyššie uvedenému dovolací súd uvádza, že v danom prípade je nenáležitá argumentácia, v rámci ktorej odporkyňa uvádza, že „ak sa odvolací súd nevyrovná s argumentmi účastníkov konania uvedenými v odvolaní, ale iba bez ďalšieho konštatuje, že sa s argumentmi prvostupňového súdu stotožňuje, porušuje tým ústavné právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia“. Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu totiž vyplýva, že odvolací súd nezostal len pri konštatovaní vecnej správnosti odvoláním napadnutého prvostupňového rozhodnutia, ale podal aj svoje vlastné vysvetlenia a že závery zaujal aj k odvolacím námietkam odporkyne a k jej „konkrétnej“ argumentácii.

6. Na posúdenie prípustnosti dovolania – aj z aspektov významných v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. – je zásadne príslušný dovolací súd (viď IV. ÚS 238/07).

Judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje odporkyňou namietanú nepreskúmateľnosť rozhodnutia (len) za tzv. inú (v § 237 O.s.p. neuvedenú) vadu konania, ktorú možno podriaďiť pod ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Senát najvyššieho súdu, ktorý rozhoduje v tejto veci, pri doterajšom rozhodovaní dosiaľ nikdy (v žiadnej ním prejednávanej veci) nepovažoval uvedený judikát za „prekonaný“ a vždy dôsledne a bezvýnimočne zastával názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá (len) tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nie však procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 249/2008, 3 Cdo 290/2009, 3 Cdo 138/2010, 3 Cdo 49/2011, 3 Cdo 165/2011, 3 Cdo 84/2012, 3 Cdo 49/2013, 3 Cdo 18/2013). Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu nižšieho stupňa ako dôvodu zakladajúceho (len) tzv. inú vadu konania pritom vyplýva tiež z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 MCdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 6 Cdo 25/2012, 7 Cdo 52/2011, 7 Cdo 109/2011 a aktuálne tiež 1 ECdo 10/2014).

Správnosť takéhoto náhľadu na problematiku nepreskúmateľnosti a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013). Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

Na doloženie pretrvávajúcej aktuálnosti tohto právneho náhľadu na danú problematiku dovolací súd uvádza, že ústavný súd v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014

zotrval „na opakovane vyslovenom závere (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012) o ústavnej udržateľnosti názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“. V uznesení zo 14. januára 2015 sp. zn. III. ÚS 1/2015 ústavný súd konštatoval, že najvyšší súd v súlade so svojou stabilnou „dovolacou“ judikatúrou náležite zdôvodnil, prečo nedostatočné odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Postoj najvyššieho súdu v tejto otázke nesignalizuje arbitrárnosť či zjavnú neodôvodnenosť, a to hlavne s ohľadom na povahu dovolacieho konania ako mimoriadneho opravného konania, ktorým sa preskúmava právoplatné rozhodnutie a zasahuje sa ním do nastoleného stavu právnej istoty účastníkov konania.

So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že i keby dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemohlo by to založiť prípustnosť dovolania, lebo nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu nie je vada konania uvedená v § 237 O.s.p.

7. Dovolací súd nespochybňuje, že nesprávnosťou rozhodnutia je aj jeho nepreskúmateľnosť. Pokiaľ sa súd dopustí tejto nesprávnosti a svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodní, neodníma tým ale účastníkovi konania možnosť realizovať jeho procesné oprávnenia. Aj účastník odvolacieho konania má v prípade, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné alebo arbitrárne, zachované procesné oprávnenie poukazovať na tieto nedostatky rozhodnutia a domáhať sa nápravy; účastník konania môže za podmienok stanovených v zákone podať dovolanie (§ 240 ods. 1 O.s.p.). Občiansky súdny poriadok nebráni účastníkovi konania v dovolaní namietat všetky nesprávnosti postupu, rozhodovania a rozhodnutia odvolacieho súdu; ničím neobmedzuje jeho možnosť argumentovať aj tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je náležite odôvodnené, dôvody rozhodnutia nie sú dostatočne vysvetlené alebo sú vyjadrené nezrozumiteľne, prípadne sú neúplné, nepresvedčivé, arbitrárne alebo nepodložené priebehom a výsledkami konania – účastník konania môže teda v dovolaní namietat, že ním napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné. Na druhej strane Občiansky súdny poriadok právnou úpravou dovolania a dovolacieho konania nezaručuje, že každé podané dovolanie bude vždy prípustné, že sa dovolací súd bude vždy zaoberať aj vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia a že dovolateľ bude v konaní pred najvyšším súdom úspešný. V dovolacom

konaní totiž argumentácia dovolateľa takéhoto obsahu (t.j. že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné alebo arbitrárne) naráža na Občianskym súdnym poriadkom stanovené obmedzenia práva na súdnu ochranu, ktoré vyplývajú z právnej úpravy prípustnosti dovolania.

8. Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 239 ods. 1 a 2 vymenúva znaky tých uznesení odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie procesne prípustné. Z právnej úpravy obsiahnutej v danom ustanovení je zrejmé, že zákonodarca v nej – zohľadňujúc mimoriadny charakter dovolania a možné dôsledky zrušenia rozhodnutia dovolacím súdom – vyjadril na jednej strane vôľu, aby určité uznesenia výnimočne (napriek tomu, že už nadobudli právoplatnosť) mohli byť predmetom preskúmania v dovolacom konaní; na druhej strane tým ale zároveň vyjadril tiež vôľu, aby iné uznesenia (než sú ním výslovne uvedené) nemohli byť predmetom preskúmania v dovolacom konaní.

Vzhľadom na to, že dovolanie odporkyne smeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania, treba osobitne poukázať na to, že Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 239 ods. 3 vylučuje z možnosti dovolacieho prieskumu aj také uznesenia, ktoré by inak podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. bolo možné napadnúť dovolaním. Keďže zákonodarca tým dostatočne zreteľne vyjadril vôľu, aby dovolaciemu prieskumu nebolo možné podrobiť ani riadne odôvodnené a dostatočne preskúmateľné uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania (i keby prípadne spočívalo na nesprávnych záveroch), bolo by nelogické a v rozpore s výnimočnou povahou dovolania, pokiaľ by právnou úpravou obsiahnutou v § 237 písm. f/ O.s.p. vyjadril zároveň vôľu zabezpečiť účastníkovi konania možnosť dosiahnuť dovolací prieskum v prípade takého uznesenia odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré možno (azda aj) spočíva na správnych záveroch, o ich správnosti sa ale nedá s istotou a celkom presvedčiť a v dovolacom konaní ju nemožno úplne preveriť, lebo dovolací súd svoje závery v odôvodnení uznesenia nevyjadril spôsobom dostatočne jasným, určitým alebo relevantnú problematiku a odvoláciu argumentáciu v celom rozsahu vyčerpávajúcim.

9. Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita nastolená právoplatným rozhodnutím je v právnom štáte narušiteľná len mimoriadne a výnimočne. Úspešné uplatnenie tohto mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľom je podmienené (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento

opravný prostriedok je aj opodstatnený. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané; pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok odmietnuť bez toho, aby sa zaoberal správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Pre opačný prístup dovolacieho súdu – (primárne) posúdenie rozhodnutia z hľadiska úplnosti alebo správnosti skutkových a právnych záverov a tiež výstižnosti ich vyjadrenia alebo precíznosti odôvodnenia a až z výsledku tohto posúdenia vyplývajúce následné (sekundárne) vyvodenie záveru o prípustnosti dovolania – nedáva platný Občiansky súdny poriadok podklad v žiadnom z jeho ustanovení.

10. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania vymedzuje Občiansky súdny poriadok jednak objektívnymi znakmi rozsudku (§ 238 O.s.p.) alebo uznesenia (§ 239 O.s.p.) odvolacieho súdu, jednak objektívnym zedefinovaním najzávažnejších procesných väd konania súdov nižších stupňov (§ 237 O.s.p.). Účelom takéhoto (objektívneho) vymedzenia je bezpochyby zvýšiť predvídateľnosť súdneho rozhodovania a vylúčiť alebo aspoň minimalizovať subjektívny prvok pri posudzovaní prípustnosti dovolania.

Záver súdu, že napadnuté rozhodnutie súdu nižšieho stupňa je (ne)preskúmateľné, závisí vždy nielen od toho, či a ako je toto rozhodnutie odôvodnené súdom, ktorý ho vydal, ale aj od toho, aké všeobecné predstavy o riadnom odôvodnení rozhodnutia má súd vyššieho stupňa a ako sa tieto jeho predstavy stotožňujú s individuálnym odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V praxi sa pri tom môže zo strany súdu vyššieho stupňa vyskytnúť rozpätie od prehnanej prísnosti (rigoróznosti) cez náležitý prístup až k neopodstatnenej zhovievavosti (benevolencii).

So zreteľom na vyššie uvedené je opodstatnený záver, že zámerom zákonodarcu nemohlo byť, aby riešenie tak zásadnej otázky, ktorá je z hľadiska rešpektovania princípu právnej istoty osobitne významná (otázky, či dovolanie podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné je alebo nie je), bolo determinované tým, s akým stupňom prísnosti dovolací súd pristupuje

k posúdeniu, či odôvodnenie napadnutého rozhodnutia dostatočne jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetľuje skutkovú a právnu podstatu veci.

11. Pokiaľ odporkyňa k dovolaniu pripojila kópiu uznesenia najvyššieho súdu z 29. apríla 2014 sp. zn. 8 Cdo 71/2013, v ktorom bol medziiným vyslovený názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá procesnú vadu konania uvedenú v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p., senát najvyššieho súdu, ktorý koná a rozhoduje v preskúmvanej veci, uvádza nasledovné:

Ústavný súd v náleze z 3. novembra 2006 sp. zn. III. ÚS 192/06 konštatoval, že „ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.“ Povinnosť súdu uviesť dostatočné a presvedčivé dôvody pre odklon od judikatúry vyplýva aj z pravidla, v zmysle ktorého ten, kto sa odvoláva na existujúcu prax, nemusí uvádzať zdôvodnenie svojho postoja a postupu, kto však volí zmenu rozhodovacej praxe (judikatúry), musí túto zmenu náležite konfrontovať s doterajšou judikatúrou a vždy dostatočne zdôvodniť a primerane vysvetliť svoje dôvody spochybňujúce alebo kritizujúce závery vyjadrené v publikovanom rozhodnutí alebo stanovisku.

Senát dovolacieho súdu, ktorý koná a rozhoduje v preskúmvanej veci, sa riadi judikátom R 111/1998, preto by v zásade nemusel bližšie vysvetľovať, prečo sa neodkláňa od záverov, ktoré sú vyjadrené v tomto judikáte. Napriek tomu ale aj v danej veci považoval za potrebné uviesť argumenty, so zreteľom na ktoré považuje tento judikát – v rámci právnej úpravy platnej a účinnej v čase jeho rozhodovania – za naďalej plne opodstatnený (viď vyššie 1. až 10). Dodáva, že prijatím uvedeného judikátu plnil najvyšší súd zákonom stanovenú povinnosť dbať o jednotný výklad a jednotné používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Táto povinnosť vyplýva v súčasnosti pre najvyšší súd z ustanovenia § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktoré mu ukladá dbať o jednotný výklad a jednotné používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov vlastnou rozhodovacou činnosťou a tým, že prijíma stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych

predpisov a zverejňuje právoplatné súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

I keď judikatúra najvyššieho súdu nie je formálne záväzná, ipso iure normatívnu silu má, a to tak vo vertikálnej línii (voči súdom nižších stupňov), ako aj v horizontálnej línii (medzi senátmi najvyššieho súdu navzájom). Jednotnou interpretáciou zákona sa zabezpečuje jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, zvyšuje sa právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída. Predvídateľnosťou rozhodovania sa naplňuje materiálne chápaného právneho štátu a vylučuje priestor pre prípadnú svojvôľu. Požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, je neodmysliteľnou súčasťou princípu právnej istoty (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99).

S poukazom na význam judikatúry najvyššieho súdu treba zdôrazniť rozdiel medzi rozhodnutím, ktoré sa na podklade zákonom určenej procedúry navrhovania a schvaľovania osobitným orgánom najvyššieho súdu stalo „judikátom“ (rozhodnutím uverejneným v tejto zbierke) a „bežným“ rozhodnutím (v tejto zbierke nepublikovaným). Pokiaľ rozhodnutie najvyššieho súdu nepublikované v uvedenej zbierke vyjadruje názor väčšiny členov senátu najvyššieho súdu (v danom prípade senátu „8 C“), názor vyjadrený v rozhodnutí najvyššieho súdu publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky (ako judikát R 111/1998) je zároveň názorom relevantnej väčšiny členov kolégia najvyššieho súdu, ktorý bol prezentovaný na rokovaní kolégia najvyššieho súdu a vyjadrený vo výsledku hlasovania členov kolégia. Názor vyjadrený v „bežnom“ rozhodnutí senátu najvyššieho súdu sa v tomto zmysle prípadne (ak sú pre to splnené podmienky a ak je to zároveň náležite vysvetlené aj z pohľadu skôr prijatého judikátu alebo iných rozhodnutí riešiacich identickú otázku), môže odkloniť od názoru vyjadreného v judikáte, nemôže ale tento názor „prekonať“.

O „prekonaní“ (relevantnom završení procesu odklonenia sa od) už prijatého „judikátu“ možno hovoriť iba vtedy, ak je toto „prekonanie“ výsledkom v zákone predpísaného postupu (§ 21 ods. 3 písm. a/ a b/ zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) najvyššieho súdu.

12. V dovolaní sa z hľadiska obsahového namieta aj nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Ide najmä o tie okruhy dovolacích námietok, v rámci ktorých odporkyňa odvolaciemu súdu vytýka, že nesprávne interpretoval alebo aplikoval ustanovenia upravujúce rozhodovanie o trovách konania, dostatočne nezohľadnil šikanózný postup navrhovateľky (jej právneho zástupcu), ktorý je vo svojej podstate zneužitím práva, vedie k neprípustnému obohacovaniu sa, prieči sa zákonu a dobrým mravom, a preto by nemal požívať ochranu a zakladať právo navrhovateľky na náhradu trov konania.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania (viď aj ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 Cdo 52/2014).

13. Z dôvodov uvedených pod 1. až 12. dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred prvostupňovým a odvolacím súdom nebola odporkyňi odňatá možnosť realizovať jej procesné práva účastníčky občianskeho súdneho konania a že prípustnosť tohto jej mimoriadneho opravného prostriedku nemožno vyvodiť ani z § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd preto odmietol jej dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

14. Vzhľadom na to, že najvyšší súd už v minulosti v skutkovo a právne obdobnej veci uznesením z 9. januára 2014 sp. zn. 3 Cdo 266/2013 dovolanie odmietol (s odôvodnením podobným, ako v preskúmvanej veci), nepovažoval v danom prípade za potrebné prijať

právne závery k ďalšej argumentácii navrhovateľky uvedenej v doplnení jej vyjadrenia k dovolaniu, ktorou len zdôrazňuje jej názor, že dovolanie by malo byť odmietnuté.

15. V dovolacom konaní úspešnej navrhovateľke vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporkyňi, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľka podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto aj vyčíslila. Dovolací súd priznal navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu odporkyne [§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 16,60 €, čo s náhradou za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (8,04 €), predstavuje spolu 24,64 €.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. mája 2015

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková